

EXPRESSEN KULTUR

25 april, 2013 Av Margareta Sörensson
Kategori: teater

Foto: Erik Hinnerdal

Teater Spektaklet, Uppsala: Min tur
För 2 – 4 år.

Att vänta kan vara lugnande. Och det kan vara oroande. Väntandet i ett rum, särskilt ordnat för väntan ser ut som en hotbild i sig. Det innebär en rad saker där andra väntandes närvaro och inbördes turordning är en komplikation. Hos just doktor och tandläkaren svirrar oron i rummet: ska det göra ont? Vad ska hända? Vad blir resultatet?

Nu har Ernst Jandl och Norman Junges bok, *Min tur*, om att vänta hos doktorn blivit dockteater för de minsta. Eva Grytt har gjort dockor av bokens väntande, ledbrutna leksaker, där huvudrollen innehåller av Pinocchio, som fått sin näsa avbruten. Grytt är en veteran som ändå verkar se allt med nya ögon, och här kommer hennes robusta naivism-modernism till sin rätt. Också koloristiskt, med den klarblå leksaksankan, den grafiskt svartvita pingvinen, och den kaxigt prinsesstärte-gröna grodan. Grytts scenografi har ett coolt litet Hopper-drag med tegelvägg, soptunna och fönster för in- och utblick.

Föreställningen inleds av en film (Erik Hinnerdal) där vi får se lilla Pinocchio på spinkiga ben knata genom skog och stad för att till slut, något oroligt, stiga på i väntrummet. Flera väntar redan: nallen med trasigt öga och lindad tass, ankan som tappat ena hjulet, pingvinen utan vingar.

Men här bankas allt till rätta av den fryntliga dockdoktorn som tar alla i tur och ordning, och med filmens hjälp pinnar Pinocchio hem, med högt buren ny näsa. Därmed också fastsatt i nya generationers begreppsvärld, gammalt kulturarv som han är.

Margaretha Löfblad, manus och regi, spelar tillsammans med Per Löfblad. Som alltid med fin musik, denna gång av Bartok och Ellington. Och så med den där säkra känslan för den dramatiska kurvan och den yngsta publiken. Det måste finnas en laddning, och den måste vara lagom.